

Arrest

nr. 269 570 van 9 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 oktober 2016 per volmacht een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als echtgenoot van mevr. H.H.

Op 7 februari 2017 wordt verzoeker meegedeeld dat hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod die hem werden betekend op 30 januari 2017 en dat hij de

opheffing kan vragen in het buitenland en dat de bijlage 19ter als onbestaande wordt beschouwd omdat ze ten onrechte werd afgeleverd. De Raad vernietigt bij arrest nr. 222 047 van 28 mei 2019 de beslissing van 7 februari 2017 waarbij de bijlage 19ter van 10 oktober 2016 als onbestaande wordt beschouwd omwille van het inreisverbod dat niet werd uitgevoerd noch opgeheven.

Op 12 november 2019 weigert de gemachtigde, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 233 985 van 12 maart 2020 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

Verzoeker dient op 20 mei 2021 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van echtgenoot van mevr. H.H. van Nederlandse nationaliteit.

Op 18 november 2021 weigert de gemachtigde, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.05.2021 werd ingediend door:

Naam: E.A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1973

Geboorteplaats: Casablanca

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2300 TURNHOUT

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene gezinshereniging aan met zijn echtgenote van H, H. J. M. (xxx), dit overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 1°.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat betrokkene aanvraag tot verblijf ook overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.80 dient geweigerd te worden. Dat wetsartikel stelt immers dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene werd achtereenvolgens veroordeeld voor volgende feiten:

- Op 12.03.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 60 uur en een geldboete van 50 € x 5 = 250 € omwille van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, diefstal, weerspannigheid.

- Op 28.11.2011 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar wegens diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging bij nacht.

- Op 16.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.

- Op 9.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 26 € x 6= 156 € wegens diefstal

- Op 18.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.

- Op 22.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout en bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand, alsook een geldboete van 50 € x 5.5 = 275 € wegens diefstal

- Op 22.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen en bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 € x 6= 600 €

- Op 24.04.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve 4 maanden en een geldboete van 100 € x 5.5= 550 €, alsook een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging zonder vergunning.

- Op 5.06.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging (herhaling).
- Op 25.04.2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden, geldboete 1000 € x 6= 6000€ met uitstel gedurende 3 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring wegens 'Psychotropische stoffen, vervaardiging, bezit, handel (herhaling).

Tot daar de veroordelingen die opgenomen zijn in het strafregister van betrokkene. Raadpleging van de ANG databank wijst uit dat er sindsdien nog PV's zijn opgesteld omwille van diefstal, nl. 1 PV in 2018 en 4 PV's in 2019. In hoeverre betrokkene daarvoor vervolgd is of niet, mogelijks de zaken nog hangende zijn, daar hebben wij geen zicht op. Het geeft echter allerminst een goede indruk. 1 van de PV's van 2019 steekt intussen in het dossier. Het gaat over een winkeldiefstal ter waarde van 98.34 € (sterke drank en tabak). Op zich is dit uiteraard een eerder klein vergrijp, echter zoals in het PV is opgenomen is betrokkene in ANG gekend 23x voor gewone diefstal, 11 x illegale vreemdeling, 3x zware diefstal, 2x drugsbezit, 1x vereniging van misdadigers, en 1 x om drugs te verkopen. Ook die context speelt een rol om te bepalen of iemand een actuele en reële dreiging vormt in onze samenleving. Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene door de jaren heen verschillende aliassen heeft gebruikt. Aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/politie op het verkeerde been te zetten. Het getuigt allerminst van enig respect voor de Belgische autoriteiten. Tenslotte blijkt uit het dossier dat betrokkene een vrij zware verslavingsproblematiek heeft: zowel drank als drugs. Dit draagt uiteraard evenmin bij tot schuldinzicht of het veranderen van het gedrag. Een verslaving onderhouden kost geld en maakt de stap tot recidive nog lager. Zolang hij niet op succesvolle wijze kan afkicken, vervalt hij steeds in hetzelfde gedrag.

Betrokkene is duidelijk een recidivist. Het is begonnen met 'kleine vergrijpen' nl. diefstal van 2 T-shirts en 4 mutsen in een boetiek (PV AN. 12.LB.025659/2003 in het administratief dossier) maar het is geëscaleerd tot diefstal met geweld of bedreiging en uiteindelijk een drugsdelict. De nieuwste feiten zijn terug wat lichter, echter de frequentie van de diefstallen is wel heel groot. Betrokkene ging herhaaldelijk in beroep tegen zijn veroordeling. Op zich heeft hij uiteraard het recht om dit te doen, echter het getuigt niet van enig schuldinzicht om keer op keer in beroep nog te proberen zijn gelijk te halen of de strafmaat te verminderen. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving. Wel integendeel, zijn partner heeft zelf ook reeds herhaaldelijk de politie moeten laten komen omdat betrokkene overlast veroorzaakte thuis. Ze wou eigenlijk ook niet meer dat hij nog in het huis verbleef. De laatste weigering van zijn verblijf op 12.11.2019 was mede gebaseerd op het feit dat de relatie geen stand had gehouden. Het koppel was niet meer samenwonend en de Belgische referentiepersoon had ook duidelijk aangegeven geen gezinscel meer met de betrokkene te onderhouden. Kennelijk zijn ze heden terug samenwonend. Gezien echter zijn jarenlange wangedrag tegenover zijn vrouw is het redelijk te stellen dat hij dat familiaal belang ook niet echt naar waarde schat en lijkt ons de beslissing hem het verblijfsrecht te ontfangen omwille van redenen van openbare orde, een evenredige maatregel. Niets weerhoudt er betrokkene en zijn partner van, voor zover zij de relatie daadwerkelijk willen verder zetten, deze verder te zetten op afstand of zich gezamenlijk ergens anders te vestigen. Nergens uit het dossier blijkt dat één van beide partners niet over de nodige fysieke en mentale capaciteiten te beschikken waardoor ofwel een lange afstandsrelatie ofwel een verhuis naar een derde land niet mogelijk zou zijn. Gescheiden leven van elkaar of in een andere omgeving, kan evengoed een andere dynamiek geven waardoor betrokkene zich alsnog kan herpakken, zijn leven terug op de rails krijgt, zonder steeds in conflict te zijn met de Belgische justitie en politie. Niets sluit uit dat hij dan op termijn en voor zover mevrouw dit nog zou wensen, op een latere datum, nadat betrokkene heeft bewezen zich in zijn nieuwe woonplaats wel te kunnen houden aan de strafwetgeving, zich alsnog te herenigen in België.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand; gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Het dossier gaat terug tot het jaar 2000, hij bekam regularisatie, echter hij is er nooit in geslaagd een verlenging van zijn verblijfsvergunning te krijgen. Hij heeft zich daartoe ook nooit aangeboden en bleek in die periode vooral in Nederland te verblijven. Hij vroeg nadien een nieuwe regularisatie aan, maar heeft die niet meer gekregen. Intussen kwam hij in de gevangenis terecht en was hij dus al die tijd in illegaal verblijf in België en Nederland. Nederland stuurde hem herhaalde malen terug naar België. Echter, er kan

bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontfangen aan zijn illegaal verblijf in België, waarvan regelmatig verblijf in de gevangenis. Verder wat zijn leeftijd betreft, betrokkene is niet van buitengewoon jonge leeftijd, nog buitengewoon oud waardoor het inhumain zou zijn hem het verblijfsrecht te weigeren, vandaar dat ook zijn leeftijd geen beletsels kan zijn bij het nemen van deze beslissing. Van zijn gezondheidstoestand is ons, behoudens zijn verslavingsproblematiek, niets negatiefs bekend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's gezondheidstoestand een bezwaar zou vormen om deze beslissing te nemen. Betrokkene's gezinssituatie werd hierboven reeds beschreven. Van een gezonde relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote kan niet worden gesproken, zij heeft reeds herhaalde keren interventie van de politie moeten vragen omdat de verstandhouding moeilijk was door het drank- en/of drugsgebruik van betrokkene. Alles wijst er op dat mevrouw betrokkene heel goed kent, hem steeds weer kansen heeft geboden. Op zich is dit uiteraard heel mooi van de Belgische partner. Wij achten echter deze gezinssituatie ondergeschikt aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets. Daarmee lijken ons de familiale belangen voldoende afgewogen. Zoals reeds eerder ook gezegd hoeft deze beslissing geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, ze kunnen er ook voor kiezen dit gezinsleven te behouden op afstand, waarbij mevrouw verder in België verblijft en mijnheer een andere verblijfplaats kiest. Door middel van communicatie via telefoon en/of andere sociale media, alsook occasionele bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland moet dit mogelijk zijn. Voor zover zij er voor zouden kiezen toch te willen samenblijven, staat het mevrouw vrij zich samen met mijnheer in een derde land naar keuze te vestigen. Dat zal natuurlijk wat organisatie en aanpassing vragen, van zowel mijnheer als mevrouw. Echter, het is nu eenmaal inherent aan een relatie hebben met iemand die een andere nationaliteit draagt. Eén van de partners zal altijd in een 'vreemd' land moeten wonen, er de taal moeten proberen leren, er moeten integreren, nieuwe vrienden maken, een dagtaak vinden. Betrokkene heeft meer dan 20 jaar de kans gekregen om dat te proberen in België, hij is daar echter tot op heden niet in geslaagd. Dus als het koppel geen lange afstandsrelatie wenst, kan mevrouw misschien eens migreren en zien of dat beter werkt.

Verder wat betreft zijn economische situatie getuigt niets in het dossier ervan dat betrokkene zou zijn tewerkgesteld. Zijn economische situatie vormt alsoz geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene's sociale en culturele integratie wordt betwist, immers zich niet houden aan de Belgische strafwetgeving, af en aan in de gevangenis verblijven, een waslijst hebben aan PV's waarin betrokkene vernoemd wordt, kan bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd. Over betrokkene's bindingen met het land van oorsprong is ons niets bekend. Naar eigen zeggen zou hij al heel lang weg zijn uit Marokko. Gezien zijn leeftijd maakt dat echter niet zo veel uit. Hij moet reeds volwassen zijn geweest toen hij naar België kwam, nergens uit het dossier blijkt dat zijn familie in België of Nederland zou wonen. Van een persoon die op volwassen leeftijd naar Europa is gekomen mag ook worden verwacht dat hij de taal of talen die gesproken worden in het land van herkomst nog voldoende beheerst. Dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko zich zal moeten aanpassen spreekt voor zich, niets sluit echter uit dat hij snel terug aansluiting zou kunnen vinden bij familie, vrienden en kennissen die hij er heeft achtergelaten. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerd gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing. Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, § 2-1°, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 52, § 4-5° van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 8 van het EVRM, en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 40 ter, §2 eerste lid, 2°, artikel 43 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel; Schending van artikel 52 §4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): (...). Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook weigert op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en derhalve om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevrouw H, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt, te Hoogstraten op 10 februari 2016, terwijl men reeds een relatie onderhield sinds 1998 en derhalve thans reeds meer dan 23 jaar een relatie onderhoudt, Dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf volgens artikel 43 § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel wordt beperkt in volgende gevallen:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen te hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid;

Dat bij een dergelijke beslissing, overeenkomstig §2 van deze wetsbepaling, rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst; Dat het derhalve vereist is dat de redenen van openbare orde, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen; Dat verder dient te worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn; Dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte de verklaring van inschrijving - of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 6, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing evenwel enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen welke verzoeker in het verleden opliep, doch welke heden allerm minst nog actueel zijn; Dat verzoeker niet ontkent dat hij in het verleden reeds meermaals een veroordeling opliep voor de Correctionele Rechtbank, doch deze veroordelingen, zoals tevens blijkt uit de beperkte straffen welke werden opgelegd, en hetgeen ook door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet wordt ontkend, voornamelijk kleine vergrijpen en kruimeldiefstallen betroffen;

Dat deze veroordelingen bovendien allen stammen uit een ver verleden en dienen te worden gekaderd in de alcoholproblematiek waarmee verzoeker te kampen had; Dat verzoeker evenwel van inborst een zeer zachtzinnig man betreft, reden waarom ook diens echtgenote, verzoeker doorheen de jaren steeds is blijven steunen en er ook alle vertrouwen in had dat hij diens leven opnieuw op het juiste spoor zou brengen; Dat ook alzo geschiedde; Dat er immers niet alleen recent geen feiten meer werden gepleegd, doch verzoeker tevens het nodige deed om diens alcoholproblematiek aan te pakken, welke aan de

basis lag van de in het verleden gepleegde feiten; Dat verzoeker thans reeds geruime tijd clean is, en wekelijks de AA bijeenkomsten bijwoont; Dat verzoeker één en ander volhoudt, blijkt tevens uit diens bloedwaarden, welke normale leverwaarden aantoont en negatief aangeeft op het gebruik van drugs; Dat verzoeker verder van zodra bijlage 19ter werd afgeleverd, tewerkstelling aanvatte; Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, hetgeen teneinde weigeringsvergunning te kunnen weigeren, nochtans vereist is; Dat ook de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich van bewust is dat een actueel gevaar noodzakelijk is, nu zij in de bestreden beslissing inderdaad stelt als volgt:

"Ook die context speelt een rol om te bepalen of iemand een actuele en reële dreiging vormt in onze samenleving. Niets sluit uit dat hij dan op termijn en voor zover Mevrouw dit nog zou wensen, op een latere datum, nadat betrokkene heeft bewezen zich in zijn nieuwe woonplaats wel te kunnen houden aan de strafwetgeving, zich alsnog te herenigen in België."

Dat de bestreden beslissing dan ook de Rechtspraak van het Hof van Justitie schendt waarin het begrip openbare orde wordt gepreciseerd en veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C/493/01, Jurisp. Blz I 5257 § 66); In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof tevens dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten; Een strafrechtelijke veroordeling an sich volstaat derhalve niet, er dient tevens te worden aangetoond dat de betrokken persoon dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische staat); Dat nu verzoeker aantoont niet langer aan een verslavingsproblematiek te lijden, tevens aantoont dat er geen gevaar meer bestaat tot hervatting van diens gedrag uit het verleden, in de toekomst; Dat de gepleegde feiten immers allen verslaving gerelateerd waren; Dat verzoeker de boetes uit het verleden na tewerkstelling ook onmiddellijk voldeed, hetgeen tevens aan toont dat verzoeker belang hecht aan vergoeding lastens de maatschappij en de ernst van diens gedrag uit het verleden erkent; Dat het dan ook een vaststaand feit is dat verzoeker hoegenaamd geen actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid meer vormt; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geheel ten onrechte tot het besluit komt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving; Dat artikel 43 § 2 van de Vreemdelingenwet verder stelt dat:

"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong "

Dat verzoeker evenwel reeds sedert 1992 in België verblijft en alhier asiel aanvraag; Dat verzoeker diens geboorteland diende te verlaten, nu hij niet alleen werd verstoten door diens familie, doch tevens door de ganse gemeenschap en derhalve als een 'outlaw' in Marokko diende te leven, zonder dat hierbij enige hulp, ondersteuning of bescherming kon worden ingeroepen; Dat verzoeker diens echtgenote leerde kennen in 1997 en reeds sedert 1998 een relatie met haar onderhoudt; Dat verzoeker, welke de leeftijd van 48 jaar heeft bereikt, dan ook reeds bijna 30 jaar in België verblijft en meer dan 23 jaar een relatie met diens echtgenote onderhoudt; Dat verzoeker weliswaar een moeilijk verleden kent, doch de liefde voor diens echtgenote, er voor gezorgd heeft dat het huwelijk hetgeen nog steeds zeer liefdevol is, heeft stand gehouden; Dat verzoeker ook voor de dochter van diens echtgenote en haar kinderen, een vader en grootvaderfiguur vormt; Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoeker en diens echtgenote, hun relatie ook elders zouden kunnen verder zetten, hetzij een lange afstandsrelatie zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote, diens langdurig verblijf in België, alwaar hij reeds bijna 30 jaar verblijft en de leeftijd van diens echtgenote; Dat de echtgenote van verzoeker immers reeds de leeftijd van 74 jaar heeft bereikt en medische problemen kent; Dat heropstart van het huwelijk in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is; Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat verhuis naar een ander land, misschien zelfs een andere dynamiek aan het huwelijk zou kunnen bieden (?!), terwijl ook de dochter en kleinkinderen in België woonachtig zijn, dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is.... Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing

heeft getroffen; Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat het voor verzoeker inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar Marokko, alwaar hij reeds 30 jaar niet verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden; Dat de echtgenote van verzoeker, evenals haar dochter en kleinkinderen in België verblijven en alhier over een verblijfsvergunning beschikken; Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoeker meer in Marokko verblijven; Dat verzoeker reeds meer dan 23 jaar samen woont met zijn echtgenote en derhalve een hecht gezin vormt; Dat eisen dat verzoeker terugkeert naar Marokko dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privéleven waarborgt; Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht; Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt; Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14); Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn gezin met alle gevolgen van dien; Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;”

2.2. Gelet op hun nauwe samenhang worden beide middelen samen besproken.

Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet om verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en verwijst hierbij niet alleen het aantal opgelopen veroordelingen, maar ook naar de aard, de intensiteit en de herhaling ervan, evenals naar het wangedrag ten aanzien van zijn echtgenote. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het

grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde wordt vastgesteld dat verzoeker geacht moet worden een werkelijke, actuele én voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gewezen op de gerechtelijke veroordelingen tussen 2007 en 2017. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij tracht de misdaden waarvoor hij veroordeeld werd te minimaliseren. Door de gemachtigde wordt ook verwezen naar talrijke PV's die na zijn laatste veroordeling zijn opgemaakt: *"Raadpleging van de ANG databank wijst uit dat er sindsdien nog PV's zijn opgesteld omwille van diefstal, nl. 1 PV in 2018 en 4 PV's in 2019. In hoeverre betrokkene daarvoor vervolgd is of niet, mogelijks de zaken nog hangende zijn, daar hebben wij geen zicht op. Het geeft echter allerm minst een goede indruk. 1 van de PV's van 2019 steekt intussen in het dossier. Het gaat over een winkeldiefstal ter waarde van 98.34 € (sterke drank en tabak). Op zich is dit uiteraard een eerder klein vergrijp, echter zoals in het PV is opgenomen is betrokkene in ANG gekend 23x voor gewone diefstal, 11 x illegale vreemdeling, 3x zware diefstal, 2x drugsbezit, 1x vereniging van misdadigers, en 1 x om drugs te verkopen. Ook die context speelt een rol om te bepalen of iemand een actuele en reële dreiging vormt in onze samenleving. Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene door de jaren heen verschillende aliases heeft gebruikt. Aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/politie op het verkeerde been te zetten. Het getuigt allerm minst van enig respect voor de Belgische autoriteiten."* Verzoeker laat voormeld motief ongemoeid. Zijn betoog dat er recent geen feiten meer werden gepleegd vindt geen steun in het dossier.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn veroordelingen slechts "kleine vergrijpen" betreffen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in totaal tien keer werd veroordeeld voor onder meer diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, weerspannigheid en een bijzondere verbeurdverklaring wegens psychotropische stoffen, vervaardiging, bezit, handel (herhaling). De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijke criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: *"Betrokkene is duidelijk een recidivist. Het is begonnen met 'kleine vergrijpen' nl. diefstal van 2 T-shirts en 4 mutsen in een boetiek (PV AN. 12.LB.025659/2003 in het administratief dossier) maar het is geëscaleerd tot diefstal met geweld of bedreiging en uiteindelijk een drugsdelict. De nieuwste feiten zijn terug wat lichter, echter de frequentie van de diefstallen is wel heel groot. Betrokkene ging herhaaldelijk in beroep tegen zijn veroordeling. Op zich heeft hij uiteraard het recht om dit te doen, echter het getuigt niet van enig schuldinzicht om keer op keer in beroep nog te proberen zijn gelijk te halen of de strafmaat te verminderen. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België."*

Verzoeker stelt dat hij voor zijn verslavingsproblematiek in behandeling is en dat hij wekelijks de AA bijeenkomsten bijwoont. Hij verwijst hierbij naar een bijlage aan het verzoekschrift. Deze bijlage dateert van 18 februari 2020 en is dus niet actueel. Er kan niet uit worden afgeleid of verzoeker thans nog steeds die AA bijeenkomsten bijwoont en in hoeverre hij werkelijk verlost is van zijn alcoholverslaving. Verzoeker voegt ook resultaten van bloedonderzoeken toe aan het verzoekschrift. Deze stukken dateren van 23 september 2020 en 22 februari 2021, zijnde voor zijn tweede aanvraag van 20 mei 2021 voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van echtgenoot

van een persoon met Nederlandse nationaliteit. De twee loonstroken die bij het verzoekschrift zijn gevoegd dateren van augustus en september 2021. De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidsovereenkomst geeft aan dat verzoeker op 8 november 2021 één dag heeft gewerkt. Tot slot wordt bij het verzoekschrift een medisch attest gevoegd met betrekking tot zijn echtgenote en het bewijs van betaling van boetes met een schuldoverzicht van 17 september 2021.

In het annulatiecontentieux wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoeker nu voorlegt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan, wanneer hij optreedt als annulatierechter, evenmin rekening houden met de documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er vóór het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging zou zijn gemaakt. Hij toont verder evenmin met een begin van bewijs aan in welke mate hij zijn echtgenote mentaal of fysisch zou ondersteunen bij haar gezondheidsproblematiek. In de mate verzoeker betoogt dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie, merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met: de duur van het verblijf van verzoeker in België, het feit dat verzoeker in België een echtgenote heeft, de economische situatie van verzoeker, de mate van sociale en culturele integratie van verzoeker, en zijn medische toestand. Verzoeker beperkt zich tot de kritiek dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke elementen van zijn dossier, zonder aannemelijk te maken met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot verzoekers sociale en culturele integratie wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenes sociale en culturele integratie wordt betwist, immers zich niet houden aan de Belgische strafwetgeving, af en aan in de gevangenis verblijven, een waslijst hebben aan PV's waarin betrokkene vernoemd wordt, kan bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd. Over betrokkenes bindingen met het land van oorsprong is ons niets bekend. Naar eigen zeggen zou hij al heel lang weg zijn uit Marokko. Gezien zijn leeftijd maakt dat echter niet zo veel uit. Hij moet reeds volwassen zijn geweest toen hij naar België kwam, nergens uit het dossier blijkt dat zijn familie in België of Nederland zou wonen. Van een persoon die op volwassen leeftijd naar Europa is gekomen mag ook worden verwacht dat hij de taal of talen die gesproken worden in het land van herkomst nog voldoende beheerst. Dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko zich zal moeten aanpassen spreekt voor zich, niets sluit echter uit dat hij snel terug aansluiting zou kunnen vinden bij familie, vrienden en kennissen die hij er heeft achtergelaten. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerde gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing.”*

Met betrekking tot de duur van het verblijf wordt als volgt gemotiveerd: *“Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand; gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Het dossier gaat terug tot het jaar 2000, hij bekwam regularisatie, echter hij is er nooit in geslaagd een verlenging van zijn verblijfsvergunning te krijgen. Hij heeft zich daartoe ook nooit aangeboden en bleek in die periode vooral in Nederland te verblijven. Hij vroeg nadien een nieuwe regularisatie aan, maar heeft die niet meer gekregen. Intussen kwam hij in de gevangenis terecht en was hij dus al die tijd in illegaal verblijf in België en Nederland. Nederland stuurde hem herhaalde malen terug naar België. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan zijn illegaal verblijf in België, waarvan regelmatig verblijf in de gevangenis. Verder wat zijn leeftijd betreft, betrokkene is niet van buitengewoon jonge leeftijd, nog buitengewoon oud waardoor het inhumain zou zijn hem het verblijfsrecht te weigeren, vandaar dat ook zijn leeftijd geen beletsels kan zijn bij het nemen van deze beslissing.”*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Wat betreft de echtgenote van verzoeker stelt de gemachtigde op zich niet in vraag dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. De Raad volgt verzoeker niet dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven met de echtgenote heeft aangenomen. De gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote nog een gezinscel zouden vormen is bovendien niet aangetoond. Hoe dan ook heeft de gemachtigde de belangenafweging niet beperkt tot de aanvraag gezinshereniging maar heeft hij vastgesteld: *“Van een gezonde relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote kan niet worden gesproken, zij heeft reeds herhaalde keren interventie van de politie moeten vragen omdat de verstandhouding moeilijk was door het drank- en/of drugsgebruik van betrokkene. Alles wijst er op dat mevrouw betrokkene heel goed kent, hem steeds weer kansen heeft geboden. Overeenkomstig de laatste informatie waar wij over beschikken wenst mevrouw geen relatie meer te hebben met mijnheer, maar gezien het lijkt alsof het koppel in een knipperlichtrelatie zijn geraakt, kan mevrouw zich evengoed weer bedenken. Wij achten echter deze gezinssituatie ondergeschikt aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets. Daarmee lijken ons de familiale belangen voldoende afgewogen.”*

Wat betreft de stiefdochter en stiefkleinzoon wijst de Raad erop dat het familiaal en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld: *“Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar*

beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag." De verwerende partij moet in dit verband enkel nagaan of er sprake is van een daadwerkelijk en effectief beleefde gezinsband. Er blijkt niet dat er een afhankelijkheid is van de stiefdochter en stiefkleinzoon, die anders is dan gewone affectieve banden. Verzoeker brengt in dit verband ook geen enkel element aan. Een beschermingswaardig gezinsleven ten aanzien van de stiefdochter en stiefkleinzoon in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet als kennelijk onredelijk zijn te beschouwen. Er blijkt evenmin dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn miskend.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC